

Ο 21ος αιώνας - Μάριος Μπαλάσκας

Σε μετάφραση από τα Ελληνικά
Δημήτριος Μάστορας

Das 21. Jahrhundert - Marios Balaskas

übersetzt aus dem Griechischen
von Dimitrios Mastoras

Ο 21ος αιώνας - Μάριος Μπαλάσκας

Σε μετάφραση από τα Ελληνικά
Δημήτριος Μάστορας

Das 21. Jahrhundert - Marios Balaskas

übersetzt aus dem Griechischen
von Dimitrios Mastoras

Η επιγραφή έγραφε „don't let your fear stop your fun“...
στάθηκε και κοίταξε με ένα μικρό χαμόγελο που δύσκολα θα το εντόπιζε κάποιος που δεν την ήξερε καιρό...

Της θυμίζουν διάφορα τέτοια αποσπασματα για πιο λόγο βρισκόταν αυτή την στιγμή μπροστά απ το εκδοτήριο εισιτηρίων του 4D σινεμά „Ymax“ στην μπανγκοκ, δεν ήθελε να μπει όμως, ταινίες είχε ήδη δει αρκετές και δεν ήταν εκεί για να ξοδέψει λεφτά σε διασκέδαση...

Ίσως γι αυτό και το διαφημιστικό τρικ της επιγραφής ο εγκέφαλος της το συνέλαβε εντελώς διαφορετικά...

Το βιβλίο που κρατάει στα χεριά είναι πλέον „παλιό“ και αρκετά ξαναδιαβασμένο αλλά γι αυτήν είναι το πιο όμορφο μέσω μεταφοράς μιας ιστορίας, θεωρούσε πως ήταν κάτι που δεν χρειάζεται συσκευές απεικόνισης και τηλεμεταφοράς ήχου αλλά σου εδινε πλήρη εικόνα και ήχο εξ ολοκληρου δημιουργημένα και τα δυο από το μυαλο το συναισθημα και την φαντασια σου...

Περπάτησε λίγο ακόμα και έφτασε στην έξοδο του openair mall και ρώτησε αμέσως προς πια κατεύθυνση ήταν το πάρκο της „queen Sirikit“ ...

Δεν ξαφνιάστηκε στα γουρλωτά μάτια του αφηρημένου μεσήλικα όταν τον ρώτησε πια κατευθυνση να ακολουθησει, είχε συνηθίσει τις περίεργες αντιδράσεις της κοινωνίας όταν παρεμποδίζεις με κάτι τόσο μικρό την καθημερινότητα τους...

Είναι πανάκριβη η καθημερινότητα γι αυτούς, την έχουν πληρώσει και δουλέψει όλη τους την ζωή,σκληρά, και με πολύ πείσμα για να φτάσουν σε μια τέτοια ηλικία όσο αυτός ο κύριος και να πουν με άνεση „τι έκανα όλα αυτά τα χρονια?“. Δεν μπορεί λοιπόν ο καθένας να τους ενοχλεί απ την φυλακή που τόσα χρόνια παιδεύτηκαν να μην δραπετεύσουν...

„8 λεπτά“ τις είπε. „μπορεί να έχει καταπιεί GPS“ σκέφτηκε. Επρεπε να ξανακατέβει στο δρόμο „Kamphaeng Phet“, τον είχε περπατήσει αρκετές φορές αυτό τον δρόμο και την δεύτερη κιόλας μέρα έγιναν φίλοι... Ήταν εκείνη η στιγμή που έμαθε ότι σημαίνει „τοίχος από διαμάντι“ και συμβολίζει τις αρχαίες υποθετικά άμυνες της πόλης.. 10 λεπτά!!! ο απροσδιόριστος εθνικοτητας κύριος είχε πέσει αρκετά μέσα, δεν μπορούσε πραγματικά να ξεχωρίσει κάποιου άλλου την εθνικοτητα, είχε σβήσει απ το μυαλό της αρκετό καιρό τώρα την λέξη „εθνικοτητα“, μιας και ήταν ένα απ τα πολλά πράγματα που την έφεραν να περιπατάει ανάμεσα στα πλακόστρωτα δρομάκια του πάρκου της βασίλισσας Σαρίκι.... Στα αριστερά της μπροστά απ την πηγή,είχε ελέφαντες φτιαγμένους από θάμνους, τις άρεσαν οι ελέφαντες ένιωθε πως ήταν ιεροί πως φέρνουν θετική ενεργεία, είναι μεγάλοι και δυνατοί και πηγαίνουν ανά ομάδες, όχι όπως οι άνθρωποι του 21ου αιώνα, μονοί, νοσταλγικοί και χαμένοι σε ένα κοσμο που οι ίδιοι πρέπει να εξερευνήσουμε...

Εκατσε εκεί, την ενέπνεε το μέρος,οι ελέφαντες από θάμνους λες και τους είχε φτιάξει ο ίδιος ο Edward για την Kim με τα καινούργια του αληθινά χεριά σαν μια άλλη κατάληξη της ιστορίας. Η λίμνη ήταν ήρεμη και της θυμισε κατι που πριν φύγει είχε διαβάσει: „όταν πετάξεις μια πέτρα σε μια λίμνη το νερό ταλαντεύετε, αδύνατο να δεις τον πυθμενα του.Ετσι είναι και το μυαλό του ανθρώπου, ταραγμένο, πρέπει να το αφήσεις να ηρεμήσει και όταν ηρεμησει τότε θα μπορείς να δεις καθαρά“...

Ετσι ήταν αυτή η λίμνη σαν εκείνο το αποσπασμα...

Ενιωθε την ανάγκη να αναπνέει σε τέτοια μέρη γιατί θεωρούσε πώς ο στόχος είναι να ακούσει την αρμονία ενός τοπιού όχι απλά να την δει και να την μυρίσει αλλά να την αναπνεύσει και στο τέλος να κλείσει τα ματια και να την ακουσει, πιστευε πως μονο τότε είναι που αφουγκραζετε ένα μέρος απόλυτα, πιστευε πως αν αφουγκραζομασταν την πλαση στο συνολο της θα ήμασταν όλοι πιο ευτυχισμένοι πιο ολοκληρωμενοι πιο μοναδικοι...

Κάθισε εκεί και άναψε ένα τσιγαρο. Η πρώτη στάχτη έπεσε πάνω στο πόδι της και ένιωσε τυχερή που δεν έπεσε στο γκρι φόρεμα της, γελασε με τον εαυτό της για την τόση ανησυχία της απ την στιγμή που αν κάποιος κοιτούσε προσεκτικά λίγο πιο κάτω απ την μασχάλη θα έβλεπε έναν μικρό λεκέ από άγνωστου ταυτότητος φαγητού η πότου από το προηγούμενο γεύμα της, αυτος ήταν άλλωστε ο λόγος που φόραγε την λεπτή ζακετουλα απ το πρωί, ενώ την είχε πάρει μαζί της αποκλειστικά γι αυτές της ώρες που αρχίζει και σουρουπώνει...

Ανοιξε την τσάντα της πολύ προσεκτικά, όχι γιατί υπάρχει κάτι εύθραυστο αλλά γιατί όπως έγινε φίλη με τον δρόμο έτσι έκανε με πολλά πράγματα που θεωρουσε πως εχουν ρολο στη ζωη της... Ακόμα και η χτένα της θεωρούσε ότι είχε πολύ σημαντικό ρολό σε αυτο τον κοσμο...

Λες και είχαν ψυχή γι αυτην. Εβγαλε από μέσα ένα μικρό τετραδιακι σαν notebook, δεν έγραφε ημερολόγιο απλά σημείωνε διάφορα ενδιαφέρον πράγματα, είτε ήταν σκέψεις είτε ένα βιβλίο που πρόσφατα διάβασε. Δεν ήξερε πώς να αρχίσει, τις κέντρισε την περιέργεια που δεν ήξερε μια απλή αρχή εφόσον είχε βρει την ιδέα και το τέλος. ΓΕΝΙΟΜΑΣΤΕ... αυτή ήταν η λέξη που έψαχνε για να ξεκινήσει...

„γεννιόμαστε σε έναν πανέμορφο πλανητη.Την Γη. Μεγαλώνουμε με γραμμές που δοθήκαν σε προηγούμενους ανθρωπους και που έδωσαν οι πιο πριν απ αυτούς. Ομως ως 27 χρονων μου είναι δύσκολο να καταλάβω αυτές τις γραμμές. Μαύροι-άσπροι, έξυπνοι-χαζοί, όμορφοι-άσχημοι,πλούσιοι-φτωχοί. Γιατι? Τι είδους γραμμή αυτη? Τι γραμμή είναι αυτή που κανένας μας τόσα χρόνια δεν μιλαει? Θρησκείες ,χρώματα,φυλές,γλώσσες, λεφτά, ποσά πράγματα χωρίζουν μια ύπαρξη σαν εμάς? Γραμμές που δεν μας ρώτησαν αν τις θέλουμε γραμμές που δεν ψηφίσαμε για να τις δεχτουμε...

Ακουγα τον πρόεδρο της Αμερικής να επικαλείται πλανητάρχη, μα δεν τον ψήφισα ποτε γιατί παίρνει τέτοιο τιτλο? Εγω δεν θέλω αυτόν για πλανητάρχη δεν θέλω κανένα για πλανητάρχη βασικά. Μεγάλωσα και με έμαθαν ιστορία, μα οι ιστορίες που μου είπαν είχαν πολεμο...

Πόλεμο μεταξύ ανθρωπων, γης και υλικών αγαθών. Και εγώ έπρεπε να τα μάθω απ έξω και να τα ξέρω για να λέγομαι μορφωμένη και αποδεκτή απ την κοινωνια, μια κοινωνία που κατέληξε κρυμμένη πίσω από ηλεκτρονικές συσκευές αφήνοντας ανεξέλεγκτα το λίγο πνεύμα που μας έμεινε να χάνετε μέσα στα ηλεκτρομαγνητικά κύματα του wifi σκοτώνοντας το συναίσθημα και την αλήθεια με κάθε τρόπο κάθε λεπτό της ημέρας αφήνοντας μια συζήτηση η ένα φιλί στην μέση για να κάνουν ένα post υπέρ της περισυλλογής περισσότερης εικονικής διαδικτυακής αναγνώρισης καθιστώντας μας σε υπεροπτική θέση μιας και το εκάστοτε δημόσιο διαδικτυακό ψεύτικο ημερολόγιο μας, μας κάνει να νιώθουμε σημαντικοί. Μια κοινωνία που μου έμαθε να μην αντιγράψω σε μια ηλικια που η λεξη αντιγραφω για μενα ητανε „βοηθεια“....

Ο καθηγητής στην δική μου χωρά ειδικά, ερχόταν σχολειο οχι για να διδαξει αλλα για να

πληρωθει 8 ωρες που ελειπε απ το σπιτι του...

Εμενα λοιπόν αυτός ο άνθρωπος οταν ημουν 8 χρονων, στα πρώτα μου βήματα, προσπάθησε να μου μάθει μια γραμμή...

Η διπλανή κοπέλα ίσως ήταν πιο εύστροφη για την ηλικία της και το είχε καταλάβει, αλλά εγώ όχι, την ρώτησα „θα μου δείξεις?“ δεν ήξερα τι είναι η αντιγραφή ήθελα να μου δείξει για να το καταλάβω...

Ομως όχι, εκείνη η ημέρα ήταν η ημέρα που έμαθα ότι δεν πρέπει να αντιγράφουμε, ότι δεν είμαστε ομάδα, ότι ο καθένας είναι μονός του, ότι σαν σύνολο δεν καταφέρνουμε πιο πολλά...

Εκείνη η ημέρα ήταν που έμαθε και η συμμαθήτρια μου ότι είναι καλύτερη από μενα... και φυσικα απο τετοιες παρομοιες περιπτωσεις ξεκιναι και το κακο του ανταγωνισμού που μας διακατέχει στα μετέπειτα χρόνια...

Αυτό το „εγώ θα πάω πιο ψηλά απ τον άλλο“ αυτό το „είμαι καλύτερος“ αυτό το κυνήγι της απολυτής ματαιοδοξίας που ρίζωσε για τα καλά μέσα μας όλους αυτούς τους αιώνες και μας κάνει να νιώθουμε πως ο βασικός στόχος είναι το να γινεις καλύτερος απ όλους...

Δεν ξέρω αν πρέπει να κατηγορήσω τον καθηγητή ομως, του είχαν δώσει μια γραμμή και την αναμασούσε με τόση ευχαρίστηση σαν μια πανέμορφη κατσικά στο λιβάδι που αναμασά την ήδη μασημένη τροφή και δεν λείει να την καταπιεί να την χεσει και να πάει παρακάτω μπας και καταλάβει ότι την ταΐζουν μονο και μονο για να την σφάξουν και να μπει όμορφα δίπλα με ένα πανέμορφο μικρό μοσχαράκι για να περάσει μια κυρία η κάποιος κύριος να το αγοράσει για να φανέ τα παιδιά του. Δεν μπορούσε να καταλαβει πως ηταν αλλος ενας αναλωσιμος κρικος του συστηματος...

Οχι δεν μπορούσε να το καταλάβει, ακομα και τις φορές που πήγε να το καταλάβει στην ζωή του φοβήθηκε, ούτως η άλλως πληρωνόταν καλα, είχε σπίτι, αμάξι και θεωρούταν καταξιωμένος μιας και ήταν μορφωμένος μέσα σε αυτήν την αγράμματη και φτωχή όπως λένε κοινωνία. Αλλωστε σε μια υλιστικη κοινωνια οπως αυτη που ζουμε ποιος θα παραταγε τον ευκολο δρομο για να παρει τον δυσκολο? Η συμμαθητρια μου τα κατάφερε όμως...

z Οχι αλήθεια...

Ειχε την κλασσικη πορεια...

Τις φόρεσαν τον „κορσέ“ του 21ου αιώνα για να μην μπορει να αναπνευσει....

Οπως και στο 70% των κοριτσιών την σημερον ημερα, και πλέον πορευετε μαντο...

Εισαι όμορφη...

Πως θα κρατήσουμε τις γυναίκες υποδιεστερες των 21ο αιώνα?? Τις είπαμε μάγισσες, τις είπαμε μαύρες,τους φορέσαμε φούστες μακριές να μην προκαλούν, τους ρίξαμε πετρες, τους είπαμε ότι η θρησκεια δεν επιτρέπει το σεξ πριν το γάμο,(αλλά ο άντρας μπορεί να πάει σε μπουρδελο να ξεδώσει πριν παντρευτει)τους βαλαμε μπουρκες, τους είπαμε πολλές φορές το παραμύθι με τον πρίγκιπα, τις αφήσαμε να θεωρουνται πιο αδύναμες απ τον άντρα και μας εμεινε το να μην ξυπνησει ποτε. Εισαι ομορφη. Τόσο απλά...Σκεψου τα διαδικτυακά ημερολόγια και πρόσθεσε την ψεύτικη αναγνώριση που περνει ο καθενας απ αυτα,το ομορφο σταδιακο πλασάρισμα των πλασματικων υλικών αγαθών απ τα παιδικά σου χρόνια και όλο αυτό το συνοθιλευμα μιας επιτιδευγμενης η οχι προπαγανδας μες απ όλα τα ενεργά αθλία κέντρα ρατσισμού που αναπαράγονται γύρω μας...

Θα δεις το πως με 2 μικρές λέξεις (ειςαι ομορφη) σφηνώνει κάτι τέτοιο σε ένα κεφάλι και πορεύετε για μια ζωή...

Και όλες οι άλλες?? Όλες οι άλλες δεν ακούγονται φυσικά. Πως να ακουστούν αλλωστε όταν ο άντρας-αγόρι του 21ου αιώνα οτιδήποτε κυκλοφορεί έξω στο δρόμο με βυζιά και κωλο το αντιμετωπίζει σαν βυζιά και κωλο...

Εννοείτε πως το λάθος προέρχεται και απ τα δυο φύλλα...

Όχι το αρχικό λάθος που συνέβηκε πριν αιώνες πίσω...

Αυτο δεν μπορεί να προσδιοριστεί, αλλά για έναν αιώνα τόσο προχωρημένο, εμείς οι επόμενοι που θα τον περπατήσουμε και θα δώσουμε τις νέες γραμμές δεν θα πρέπει να έχουμε φάει τόσο σκατο στη μάπα και να μην περνούμε μπρος. Χιλιάδες διαζύγια βγαίνουν παγκόσμιως τον μηνά και όλοι έχουμε ένα φίλο με χωρισμένους γονείς...

Από γονείς που οι γονείς τους,τους άφησαν άδειους να πρωχοραν σε μια κοινωνία που καποια στιγμή θα πρέπει να δώσουν και αυτοι κατι σε μια οικογένεια...

Να δώσουν τι ομως?

Το κενό που άφησαν άδειο, τον εαυτό που ποτέ δεν βρήκαν, η τα όνειρα που ποτέ δεν κυνήγησαν?

Φτάνοντας εμάς την νέα γένια να φοβόμαστε να παντρευτούμε,να φοβόμαστε να δεσμευτούμε και να βρίσκουμε ευχαρίστηση μόνο στην σαρκική επαφή μιας και το καθημερινό chat αφαιρεί κατά πολύ την πλατωνική επαφή και επικοινωνία με τον άλλον...

Όχι δεν είμαι „ρομαντική“ πιστέψτε με όταν κάνω ερώτα,οι φορές που δεν κατέληξε σε απaráμιλλο σεξ ήταν απειροελάχιστες και οι φορές που καύλωσα με μια σκέψη και πήγα στην πλησιέστερη τουαλέτα να αυνανιστώ είναι αρκετές και αυτές. Και ποιος ξερει τι πραγματικά είναι ο ρομαντισμος. Ποιος μπορεί να εγγυηθεί με σιγουριά πως ο Wordsworth όταν ξεκίνησε στην Αγγλία να γραφεί με ρομαντικό ύφος δεν το έκανε γιατί έβλεπε το αποτρόπαιο έγκλημα που επρόκειτο να γίνει στο κομμάτι των συναισθημάτων τα μετέπειτα χρόνια?

Όπως ο Πλάτωνας πριν 2500 χρόνια που μέσα στο έργο του „η πολιτεία“ αναφέρει την „αλληγορία του σπηλαίου“,όπου στην εποχή μας όχι απλά δεν μπορούμε να βρούμε το φως, μας αρέσει κιολας, εθελουφλουμε σε ένα φωτεινό κόσμο σαν αυτόν.

2500 χρόνια μετά και υπάρχει διαχωρισμός θρησκείων και χρωμάτων και καταπάτηση δικαιωμάτων σε οποιαδήποτε γωνία του πλανήτη...

Σε ένα πλανήτη που παρά πολλά σημεία του αργοσβήνουν και μαζί αυτά και οι άνθρωποι που γεννηθήκαν εκεί.

Και εμείς κοιτάμε 90 λεπτά ποδόσφαιρο, στις διαφημίσεις, διαλέγουμε ξυραφάκι για τα αρχίδια μας και πριν τον αγώνα στο δελτίο ειδήσεων μας ανακοινώνουν πράγματα που θα αλλάξουν στην οικονομία μας λόγω τις παγκόσμιας κρίσης, μια παγκόσμια κρίση που ήρθε μέσα από την Βαβέλ που εμείς οι ίδιοι κτίσαμε με χρήμα χρώμα εθνικότητες,και βίζα για να περνάς τα σύνορα να μην είσαι παράνομος και βάρος στην γη, σε μια γη που γεννήθηκα και δεν ανήκει σε κανένα αλλά „πληρωνουμε“ για να μεινουμε..

Αναπτυγμένα και υποανάπτυκτα κράτη σε μια κοινωνία όπου επιβιώνει όποιος πατήσει πάνω σε περισσότερα πτώματα. Αυτες είναι οι γραμμές λοιπόν.....

Αυτές είναι οι γραμμές-τα νήματα που χαράζονται και εξελίσσονται μέσα από εμάς τους ίδιους, που για μια ζωή μας τρώει αυτό το κάτι, και ενώ έχουμε τόσους δρομους

πάμε και διαλέγουμε τον βολικό και δίχως φοβο δρομο „όλα είναι στο μυαλό, δεν σε ενοχλει τίποτα“. Ενω τελικά η δικαιολογία που λες είναι και η απάντηση που ψάχνεις. Καταλήγουμε σε ένα αρρωστημένο σύστημα λειτουργίας αυτού του κόσμου γεμάτο ψυχολογικό,οικονομικό και πνευματικό πόλεμο που δεν επιλέξαμε καν,αλλά συνεχίζουμε να ζούμε μέσα σ'αυτο, λέγοντας περιέργους,εκεινους που κάθονται μονοί τους μπροστά από μια πηγή στο κέντρο της Μπανγκόκ και γράφουν κάτι σε ένα τετράδιο ξαπλωμένοι στο γρασίδι με έναν λεκέ από κόκα κόλα,που πετάχτηκε απ το καλαμάκι, συμβαίνει καμία φορά αν το βγάλεις απρόσεκτα μαζί με 2-3 πιτσιλιές να σκανε ταυτοχρονα στο πρόσωπο. Σήμερα ήταν η σειρά να πάνε στο φόρεμα αυτες οι πιτσιλιες ...“ υπέγραψε....

„Με απέραντη αγάπη σε ένα κόσμο που έχω χάσει τις ελπίδες μου. Umma“.

Εκλεισε προσεκτικά το τετράδιο για να μην της κάνει παράπονο ότι το πόνεσε το άφησε διπλά της και ξαναπιάσε την τσάντα.

Ενα μπουκαλάκι νερό και μια χαρτοπετσέτα τσαλακομενη.

Αυτά έβγαλε από μέσα. Το είχε αγορασει απο το internet πριν φύγει.

Ήταν ένα πανέμορφο μα πλέον ξεραμένο „Cicuta douglasii „.

Ενα φυτό που μεγαλώνει στα Βραχώδη Όρη, την μια απ της μεγαλύτερες οροσειρές της Βόρειας Αμερικής. Το είχε ψάξει πολύ πριν το αγορασει και είχε σιγουρευτεί πως το συγκεκριμένο μπορούσε να σκοτώσει ελεφαντα σε 15 λεπτά χωρίς καν να πονέσει. Ανοιξε την χαρτοπετσέτα και το μύρισε είχε ακόμα λίγα απ αυτά τα άσπρα φυλλαράκια που μοιάζουν με μικροσκοπικες μαργαριτες...

Όταν τελικά το κάταπτε ένωσε λες και ήταν το χειρότερο φαγητό που είχε δοκιμάσει ποτε. Ξαπλωσε άναψε ένα τσιγάρο και αφέθηκε στην γαληνή που τις παρείχε εκείνη την στιγμή το πάρκο της Βασίλισσας Σιρικιτ. Τα λεπτά πέρασαν εύκολα και ένιωθε απίστευτη ναυτία αλλά καθόλου ενοχλητική, έκλεισε τα μάτια τις και ένιωσε το σώμα τις να μουδιάζει και να γίνεται ένα με το γρασίδι, άκουγε καθαρά οτιδήποτε υπήρχε στον αέρα και έκανε θόρυβο,της έμοιαζε σαν μουσική που παίζουν στην ζούγκλα με φυσικά όργανα οι ινδιάνοι και οι άνθρωποι των σπηλαίων...

Δεν σκεφτοταν κάτι άσχημο ούτε κάτι όμορφο απλά ήταν ήρεμη και σίγουρη...

„Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί με κοίταζες με τόσο απαξιωτικό ύφος προηγουμένως“ ειπε με γουρλωμενα ματια ενοχλημενος...

Αλλά υπάρχουν και άλλοι σαν κ εσένα, σαν και έμενα. Με ενόχλησε η επικριτική σου ματια τόσο πολύ,που ψάχνω να σε βρω σαρανταπεντε λεπτά να σου θυμισω πως η διαφορετικότητα είναι μοναχική διαδρομη αλλα αυτο δε σημαινει οτι θα βρεις το φως σου για να τυφλωθείς απ αυτό“

τις ειπε καθώς ήταν ξαπλωμένη...

Γύρισε και έφυγε να διαβάσει το καθημερινό του βιβλίο στο πανέμορφο πάρκο της Βασίλισσας Σιρικιτ με τα πλακόστρωτα δρομάκια τις γέφυρες πάνω απ τα κανάλια της πηγής και το γρασίδι με τα δέντρα δεξιά και αριστερά να περιστοιχίζουν σαν φρούριο αυτούς που θέλουν λίγες δόσεις μιας εναλλακτικής σκέψης στην καθημερινότητα τους.

Grace Weaver,
Lust for Lite, 2015

21 Century oder Ummas Vermächtnis

Auf dem Schild stand „don't let stop your fun“.

Sie blieb stehen und schaute es mit einem kleinen Lächeln an, das man kaum bemerkt hätte, würde man sie nicht seit langem kennen.

Schon lange erinnerten sie solche Sprüche daran, warum sie gerade jetzt hier war. Jetzt, vor der Kinokasse des YMAX 4D Cinema in Bangkok, wollte sie doch nicht mehr hier rein; es war einfach klar, dass sie nicht mehr hinein gehen wollte, schließlich hatte sie genug solcher Filme gesehen und außerdem war sie nicht hier, um Geld auszugeben und sich unterhalten zu lassen, allein schon deswegen fassten ihre grauen Zellen den Werbespruch, der da stand, völlig falsch auf. Das Buch, das sie in den Händen hielt, war zwar alt und oft gelesen worden, aber für sie war ein Buch der schönste Vermittler von Ereignissen. Ein Mittler, der keine zusätzlichen Geräte oder Hilfsmittel benötigt, um Ton oder Bild zu übertragen und darzustellen. Beides kommt einfach aus dir selbst, und das ist das, was einen besonderen Pluspunkt verdient.

Sie ging einige Schritte weiter, kam zum Ausgang der Einkaufsstraße und erkundigte sich sofort, in welche Richtung der Queen Sirikit-Park liegt. Als sie ihn ansprach, war sie war keinesfalls von den erstaunten Augen des gerade noch in Gedanken versunkenen Mannes mittleren Alters überrascht, schließlich war sie an die merkwürdigsten Reaktionen der Gesellschaft gewöhnt, wenn man mit so einer Kleinigkeit ihren Alltag stört - schließlich ist für sie der Alltag eine kostspielige Angelegenheit, wofür sie ihr ganzes Leben hart zu zahlen und zu arbeiten hatten, um mit viel Sturheit dies Alter zu erreichen, wie dieser Herr, um dann mit Gelassenheit zu sagen: „Was habe ich in diesen Jahren erreicht?“

Es kann also nicht sein, dass jeder sie stört, um aus diesem Gefängnis des Alltags zu entfliehen, wo sie jahrelang beigebracht bekamen, nicht zu entfliehen. „8 Minuten“ sagte er ihr. Möglicherweise hat er ein GPS verschluckt, dachte sie. Sie musste ihren Weg weiter fortsetzen. „Kamphaeng Phet“ - Diesen Weg war sie ziemlich oft gelaufen. Schon am zweiten Tag hatte sie sich mit ihm angefreundet. Das war auch der Augenblick gewesen, an dem sie erfahren hatte, was „eine Wand aus Diamanten“ bedeutet und was die möglichen Verteidigungslinien einer Stadt symbolisieren.

Zehn Minuten!!! Der Herr von undefinierbarer Nationalität sollte Recht behalten. Sie konnte diesem Mann keine Nationalität zuordnen, diesen Begriff hatte sie aus ihrem Kopf gestrichen. Ihr gefielen die Elefanten besser. Sie glaubte, dass sie heilig waren und dass sie eine positive Energie ausstrahlten. Sie sind groß und stark und sie gehen zusammen in Gruppen, nicht wie die Menschen des 21. Jahrhunderts, einsam, rückwärtsgewandt und verloren in einem Etwas, das sie selbst ergründen müssen.

Sie setzte sich irgendwo hin. Sie fühlte sich inspiriert von den Elefanten, die aus Zweigen zusammengeflochten waren, als ob Edward sie selbst für Kim geschaffen hatte, mit seinen neuen, nunmehr wirklichen Händen?

Wie in einem anderen Ausgang der Geschichte - der See, wie er sich so beschaulich vor ihr ausdehnte. Genauso wie sie es vor ihrer Abreise irgendwo gelesen hatte. „Wenn du einen Stein in den See wirfst, verweigert dir das Wasser mit seinen Schwingungen den Blick hinein. So ist es auch mit dem Verstand des Menschen. Du musst ihn für eine Weile zur Ruhe kommen lassen, und wenn das geschieht, ist dein Blick frei.“ So war dieser See, wie der Spruch. Sie spürte das Bedürfnis in dieser Umgebung tief einzuatmen, da sie glaubte, dass es das Ziel war, auf die Harmonie einer Landschaft zu hören. Man sollte sie nicht nur einfach sehen und riechen, sondern auch einatmen und schließlich auch noch hören. Dann kommt der Augenblick, in dem man einen Teil von ihr vollständig wahrnimmt. Sie glaubte, dass, wenn wir das Leben insgesamt wahrnehmen würden, wir glücklicher wären, als wenn wir immer wieder in einer neuen Umgebung wären. Sie setzte sich hin und zündete sich eine Zigarette an. Die erste Asche fiel auf ihren Fuß und sie war froh, dass sie nicht auf ihr graues Kleid gefallen war. Sie lachte über sich selbst, über ihre Sorge, denn sie befürchtete, dass, wenn jemand unter ihrer Achsel blicken würde, den kleinen Fleck undefinierbarer Herkunft entdecken könnte, entstanden beim Trinken oder Essen, während ihrer letzten Mahlzeit. Im Übrigen, dies war der Grund, warum sie seit dem Morgen eine dünne Strickjacke trug. Dabei hatte sie sie eigentlich für die Nachmittagsstunden mitgenommen.

Sie öffnete ihre Tasche ganz vorsichtig, nicht weil etwas Zerbrechliches darin war, sondern weil sie, genauso wie sie ihren Weg liebgewonnen hatte, es auch mit vielen persönlichen Gegenständen hielt, selbst ihr Kamm spielte für sie in dieser Welt eine wichtige Rolle, als ob die Dinge eine Seele besaßen, zumindest wollte sie es so glauben.

Sie zog ein kleines Heftchen, ein Notizbuch, aus der Tasche - ein Heftchen, das sie nicht als Tagebuch nutzte, sondern darin notierte sie verschiedene, interessante Dinge und Gedanken, zu dem Buch zum Beispiel, das sie gerade las.

Sie wusste nicht, wie sie anfangen sollte. Sie konnte es selbst nicht erklären, warum sie keinen Anfang finden konnte, obwohl sie den Ablauf und den Ausgang der Geschichte schon kannte.

„Wir werden geboren.“ Das waren die Worte, die sie suchte, um zu beginnen. Wir werden geboren, auf einem wunderhübschen Planeten, der Erde. Wir wachsen auf nach Regeln, die andere vor uns von anderen bekamen und so fort Jedenfalls mit meinen 27 Lebensjahren fällt es mir schwer, diese Regeln zu akzeptieren.

Farbige - weiße, schlaue - dumme, hübsche - hässliche, reiche - arme Menschen.

Warum? Was sind das denn für Vorgaben? Was ist das für eine Vorgabe, über die keiner spricht?

Religionen, Farben, Rassen, Sprachen, Geld. Wie viele solcher Dinge trennen uns voneinander?

Regeln, nach denen uns keiner vorher gefragt hat, ob wir sie haben wollen, über die wir nicht abgestimmt haben, ob wir sie annehmen. Ich hörte, dass der Präsident der USA auch Chef unseres Planeten genannt wird. Warum führt er so einen Titel, ohne dass ich ihn gewählt habe? Eigentlich wünsche ich mir keinen Chef des Planeten.

Ich bin groß geworden und man hat mir Geschichte beigebracht. Eine Geschichte jedoch, die nur aus Kriegen zwischen Menschen um Land und Rohstoffe besteht. Und ich selbst musste sie auswendig lernen, damit ich als gebildet gelte und von der Gesellschaft anerkannt werde. Einer Gesellschaft, die sich letztendlich hinter elektronischen Geräten verbarrikadiert hat. Gleichzeitig überlassen wir unkontrolliert den bisschen uns verbliebenen Geist und Verstand den elektromagnetischen Wellen des Wifi. Das führt dazu, dass die Gefühle und die Wahrheit geopfert werden. Ja sogar eine begonnene Diskussion oder ein Kuss werden zu Gunsten des Wifis unterbrochen, um z.B. etwas zu posten.

Der Drang nach immer mehr bebildeter Internet-Recherche oder nach höchstem Ranking im gerade aktuellen öffentlichen Netzwerk, gibt uns das Gefühl, wichtig zu sein. So hat mir z.B. die Gesellschaft beigebracht, nicht abzuschreiben, obwohl ich Abschreiben lassen als Hilfe bezeichnen würde. Mir also, hat damals dieser Mensch von Lehrer in meinem achten Lebensjahr, bei meinen ersten Schritten ins Leben, nichts beigebracht - er hat nur versucht, mir die Regeln einzuhämmern, was sich für ein achtjähriges Mädchen gehört.

Unser Nachbarmädchen war für ihr Alter vielleicht weiter als ich und das hat sie auch gewusst, ich aber nicht. Ich habe sie gefragt: „Kannst du mir das beibringen, wirst du mir helfen?“ Ich wusste nicht, was abschreiben heißt, ich wollte, dass sie mir das zeigt, dass ich es durch sie verstehe. In der Tat dachte ich, dass ich es mit ihr besser begreifen würde. Aber nein, an jenem Tag habe ich gelernt, dass wir nicht abschreiben dürfen, dass wir kein Team sind, dass ein jeder für sich allein ist und dass wir als Gemeinschaft nichts zustande bringen werden.

An jenem Tag hat meine Mitschülerin begriffen, dass sie besser war als ich. Das war der Beginn des Konkurrenzkampfes, der noch Jahre später herrschte. Dieses „Ich werde höher aufsteigen als der andere“, dieses „Ich bin besser“, diese Jagd nach der absoluten Eitelkeit, die tief in unseren eigentlich guten Beziehungen seit vielen Jahrhunderten verwurzelt ist und uns dazu bringt, zu glauben, dass Besserein unser Hauptziel ist.

Ich weiß nicht, ob ich den Lehrer verantwortlich machen soll - man hat ihm eine Regel gegeben und er hat sie wiedergekauft, mit so einem Vergnügen wie es eine wunderschöne Ziege auf der Weide tut, die das gekaute Futter erneut kaut und nicht damit aufhören will, das Futter zu fressen oder zu scheißen und weiter zu laufen, als ob sie versteht, dass man sie füttert, um sie zu schlachten. Und auf dass sie schön wird, mit einem wunderschönen kleinen Milchkälbchen, damit eine Frau oder irgendein Mann vorbeikommt, um es zu kaufen, damit deren Kinder etwas zu essen haben.

Nein, sie konnte das alles nicht verstehen. So oft schon hatte sie versucht, ihr Leben zu verstehen, so oft hatte sie Angst bekommen und ihr Leben quasi wiedergekauft, da sie so oder so Geld bekam, ein Haus besaß, ein Auto und man sie für erfolgreich hielt und dass sie gebildet war in dieser sogenannten ungebildeten und armen Gesellschaft.

Das Mädchen hat es eigentlich geschafft, es ist alles ok - nein wirklich, dem Mädchen geht es sehr gut. Man hat ihr das Korsett des 21sten Jahrhunderts angepasst, wie man

es bei 70% der Mädchen macht und nun lebt sie damit.

Als was werden wir unsere Frauen im 21sten Jahrhundert sehen?? Wir haben sie Zauberinnen genannt, nun lassen wir sie dunkle, lange Röcke anziehen, damit sie nicht provozieren. Wir steinigen sie, wir haben ihnen erzählt, dass die Religion Sex vor der Ehe verbietet, aber der Mann in ein Bordell gehen darf, um sich zu entspannen, bevor er heiratet.

Wir haben ihnen viele Male das Märchen vom Prinzen erzählt, damit es sich einprägt, wir ließen sie glauben, dass sie schwächer sind als der Mann und was bleibt uns übrig?? Sie mögen nie aufwachen. Du bist hübsch. So einfach... - füge den Internetkalender hinzu, setze noch die falsche Signatur hinzu, multipliziere die Verteilung der materiellen Güter aus deiner Jugend und befördere all das in alle bestehenden Elendsviertel des Rassismus, die rings um uns entstehen und du wirst als Ergebnis sehen, dass sich das mit zwei kleinen Wörtern in unserem Kopf festsetzt und wir unser ganzes Leben damit verbringen werden.

Und all die anderen?? All die anderen werden natürlich nicht gehört? Wie sollen sie gehört werden? Wenn der junge Mann des 21sten Jahrhunderts alles, was auf der Straße mit Busen und Hühnerauge herumläuft, als Busen und Hühnerauge wahrnimmt, dann ist klar, dass der Fehler von beiden Geschlechtern gemacht wird, es ist nicht die Erbsünde, die vor Jahrhunderten begangen wurde und die nicht einmal eindeutig ist. Dennoch, trotz unseres so fortgeschrittenen Jahrhunderts, werden wir den Nächsten, die darin leben, neue Regeln geben. Wenn wir, die so viel Scheiße in die Presse bekommen haben, es nicht schaffen, vorwärts zu kommen - wer könnte es sonst tun? Über 5.000 Scheidungen gab im letzten Jahr monatlich weltweit, alle haben einen Freund mit geschiedenen Eltern, wiederum von Eltern, deren Eltern sie bereits allein gelassen haben, aber mit einer Vorgabe, die sie später an die Familie weitergeben sollen - das heißt was?? Die Lücke, die sie hinterlassen haben, dieses Selbst, das sie nie gefunden haben oder die Träume, denen sie nicht nachgejagt sind.

Nun ist unsere Generation dran; die, die wir uns fürchten, zu heiraten, die wir uns fürchten, uns zu binden, die wir nur durch fleischlichen Kontakt Befriedigung finden, da der tägliche Chat sehr viel nimmt von der platonischen Liebe und Beziehung mit dem anderen.

Nein, ich bin nicht „romantisch“, glauben sie mir. Wenn ich Liebe mache, die Male in denen es nicht zum unvergleichbaren Sex kam, waren selten und die Male, bei denen ich heiß wurde in meinen Phantasien und ich zur nächsten Toilette ging, zum Masturbieren, waren ziemlich häufig.

Romantik - wer kann mit Sicherheit gewährleisten, dass Wordsworth, als er in England im romantischen Stil zu schreiben begann, das nicht gemacht hat, weil er das abscheuliche Verbrechen sah, das geschehen sollte, in der Gefühlswelt der kommenden Jahre?

Wie Platon vor 2.500 Jahren in seinem Werk „*ἡ πολιτεία*“ das Höhlengleichnis anführt, aus dem wir in unserer Zeit nicht nur das Licht finden können, es gefällt uns sogar,

die Augen zu verschließen, in einer hellen Welt wie dieser. 2.500 Jahre danach gibt es eine Trennung nach Religionen und Hautfarben und es gibt Rechtsverletzungen in jedem Winkel des Planeten. Auf einem Planeten, auf dem sehr viele Teile langsam vor die Hunde gehen und zusammen mit ihnen auch die Menschen, die dort geboren wurden. Und wir schauen 90 Minuten Fußball, wir suchen in der Werbung den geeigneten Rasierer für unsere Schamhaare und vor dem Kampf verkünden sie uns Fakten, die unsere Wirtschaft ändern werden, wegen der Weltkrise, eine Weltkrise, die durch den Turmbau zu Babel entstanden ist, den wir selbst gebaut haben, mit Geld, Farbe, Nationalitäten und Visa, damit man legal die Grenzen überqueren kann und dass man nicht ein Illegaler wird und eine Belastung für die Welt, auf einer Erde, auf der auch ich geboren wurde und die niemandem gehört. Wo es entwickelte und unterentwickelte Staaten gibt, in einem Leben, in dem derjenige überlebt, der auf die meisten Leichen tritt. Die Vorgaben also sind die Leitlinien - die Fäden, die zerrissen werden und sich entwickeln in uns selbst, für ein Leben welches unser Sein frisst und obwohl wir so viele Auswahlmöglichkeiten haben, gehen wir und suchen den bequemsten Weg - „alles geschieht im Kopf, man reagiert auf nichts“ und deine Ausrede ist, auch die Antwort, die du suchst.

Die Welt dreht sich in einem kranken System, voll von psychologischen, ökonomischen und geistigen Kriegen, die wir uns nicht selbst ausgesucht haben, aber wir müssen weiter leben, innerhalb eines Pfeilhagels, und wir bezeichnen die Menschen als merkwürdig, die alleine im Zentrum von Bangkok vor einer Quelle sitzen, etwas in ein Heft schreiben, auf dem Rasen liegen, mit einem Cola-Fleck, verursacht von einem Trinkhalm; das passiert hin und wieder, wenn du ihn unaufmerksam herausziehst und dann einige Tropfen auf dein Gesicht spritzen. Heute war das Kleid an der Reihe.

Und sie unterschrieb: „Mit grenzenloser Liebe, in einer Welt, in der ich meine Hoffnungen aufgegeben habe. Umma“

Sie schloss das Heft vorsichtig, damit sich niemand bei ihr beschwert, sie habe jemandem weh getan, legte es neben sich und nahm ihre Handtasche. Sie holte eine kleine Flasche Wasser und eine verknitterte Serviette heraus, darin etwas, was sie im Internet bestellt hatte, es war ein wunderhübscher, aber inzwischen getrockneter „Cicuta douglasii“ (Amerikanischer Wasserschierling), eine Pflanze, die in den Rocky Mountains wächst, eine der längsten Gebirgsketten Nordamerikas.

Sie hatte lange vor ihrer Bestellung recherchiert und hatte sich vergewissert, dass diese Pflanze in der Lage war, eine ausgewachsene Giraffe in 15 Minuten zur Strecke zu bringen, ohne dass sie Schmerzen spürt.

Sie öffnete die Serviette und schnüffelte an den weißen Blättchen, die sie, als sie sie zum ersten Mal sah und sie noch ein wenig Licht in sich hatten, mit kleinen Margeriten verglichen hatte. Als sie sie schließlich hinunterschluckte, spürte sie, dass es das Schlimmste war, was sie je probiert hatte, sie legte sich hin, zündete sich eine Zigarette an und gab sich der Stille hin, die ihr der Park der Königin Sirikit in diesem Augenblick gewährte.

Die Minuten vergingen schnell und sie spürte eine unglaubliche Übelkeit, die aber keinesfalls lästig war, sie schloss ihre Augen und fühlte, wie ihr Körper einschlief und mit dem Rasen Eins wurde, sie hörte deutlich, was sich alles in der Luft bewegte und Lärm machte, für sie ähnelte es der Musik, die Indianer im Dschungel spielen mit Instrumenten aus Naturmaterialien und die Höhlenmenschen

Sie dachte weder an etwas Schlimmes noch an etwas Schönes, sie war einfach ruhig und sicher...

„Ich kann nicht verstehen, warum du mich vorher mit solch einem abfälligen Gesichtsausdruck angeschaut hast. Aber es gibt noch mehr wie dich, wie mich. Du hast mich so sehr gestört, dass ich dich seit 45 Minuten suche. Ich wollte dir sagen, dass ich mir wünsche, dass du dein Licht nicht findest, damit du davon nicht erblindest“, sagte er zu ihr wie sie so dalag und drehte sich um und ging, um wie jeden Tag, in seinem Buch zu lesen, im wunderschönen Park der Königin Sirikit, mit den gepflasterten Wegen, den Brücken über den Kanälen, der Quelle und dem Rasen mit den Bäumen rechts und links, wie eine Festung, für diejenigen, die eine Prise alternativen Denkens in ihrem grauen Alltag suchen.

Gerasimos Marinos Balaskas-Paraschis

My full name is Gerasimos Marinos Balaskas-Paraschis.

The first name is from the most wise person I've ever met in my life - my grandfather.

The middle name is the name that everyone calls me and knows me.

And the last names are from my father's and my mother's family. I'm the only one who has both last names cause our families hate each other - so I have put both last names deliberately.

Im 25 years old. I was born 6/19/1990 and grew up in Greece in the city of Patras.

I finished school when I was 18 years old - because of in-house problems. I have 2 brothers and 1 sister. And 4 fellas like brothers from another familys. I was working 10 years in nightclubs, bar-restaurants, gourmet restaurants, on construction sites and also as a farmer. I went to England in 2015 for a new life. Here I've met one person in the pub I've used to work, and now i am an Executive Recruiter.

For me the reason of life is the life.

If you understand how big the gift of life is you have to fight everyday for it.

Κείμενα του κόσμου-
Όπως είναι και όπως θα 'πρεπε να είναι

Τεύχος 14

Τα τεύχη αυτά δεν πωλούνται - χαρίζονται

Εκδότης:
Sammlung Haus N, Kiel
www.sammlung-haus-n.de
info@sammlung-haus-n.de

© Ιδέα και σχεδιασμός: Sammlung Haus N
© Κείμενο: Μάριος Μπαλάσκας
© Μετάφραση: Δημήτριος Μάστορας

Ευχαριστούμε την Blitz Records, Kiel,
για την φωτογραφία της ετικέτας της Crimson LP
In the Court of the Crimson King με το τραγούδι:
21 αιώνας σχιζοφρενικός άνθρωπος.

Texte zur Welt-
wie sie ist und wie sie sein sollte

Heft 14

Texte zur Welt kann man nicht kaufen-
man bekommt sie geschenkt

Herausgeber:
Sammlung Haus N, Kiel
www.sammlung-haus-n.de
info@sammlung-haus-n.de

© Idee und Konzept: Sammlung Haus N
© Text: Marios Balaskas
© Übersetzung: Dimitrios Mastoras

Ein Dank an Blitz Records, Kiel, für das Foto des
Labels von der King Crimson LP
In the Court of the Crimson King mit dem Song
21st Century Schizoid Man